

[K. Helveg Petersen.]

I telegramstil et par bemærkninger om de øvrige punkter. Skal der oprettes et ankenævn, vel, så må det være et nævn, der alene beskæftiger sig med problemer, som rejses af den enkelte, ikke klager over programmernes sammensætning. Det kan ikke lade sig gøre.

Om skoleradio, undervisningsvirksomheden, om kortbølgeudsendelserne: vi er villige til at diskutere et andet finansieringsgrundlag.

Der er mange uafklarede spørgsmål, når man skal lave en radiolov, en uhyre vanskelig lov at skrive. Det gælder om, at vi får en lov, der er rummelig, som er til at vokse i, en lov, der giver fasthed på de områder, hvor fasthed er nødvendig; man må sikre sig imod anarki på hele det elektroniske område, samtidig med at der åbnes op for menneskelige udviklingsmuligheder. Det drejer sig ikke her om bestemte retninger og bestemte tendenser. Mennesker udvikler sig ad mange veje og som følge af mange påvirkninger, men at den elektroniske udvikling vil tegne sig for en meget stor del af påvirkningen i den kommende tid, er helt sikkert. Derfor gælder det om, at vi finder den rigtige løsning, at vi finder den kombination af friheden og ansvaret, som er en bydende nødvendighed.

Morten Lange: Det kunne jo være vidunderligt, hvis man kunne standse den tekniske udvikling, så var det nemmere at lave radiolove, men den slags vidundere sker — heldigvis — ikke. Det ville være næsten lige så vidunderligt, hvis man med nogen sikkerhed kunne forudse den tekniske udviklings tempo og resultat. Det kan man jo prøve på, det hedder fremtidsforskning, og det er der selvfølgelig en vis realitet i, så længe man holder sig inden for et beskedent åremål — skal vi sige et åremål, der omtrent er lige så langt som det, der er til, at vi får den bebudede lovændring kørt ind. Så bliver vi igen overrasket af, at noget er gået hurtigere, end vi havde troet, og nye muligheder er

stået op af den tekniske vidunderlighed. Det er det frygtelige handicap, vi har. Vi skal prøve på at indrette en lov, som skal bruges på et tidspunkt, hvor der er sket en udvikling, vi kun kan skimte konturer og muligheder af, men hvis realisation indebærer så mange problemer, at vi faktisk ikke kan gætte med nogen sikkerhed, hvad der bliver muligt.

Vi kommer ud for noget, som i princippet vel nok er en ganske interessant dobbeltstilling: på den ene side er chancen for at få langt mere af verden ind i stuen en helt oplagt fremtidsmulighed, og samtidig er den lokale udsendelse ligeledes en fremtidsmulighed. Både det globale og det lokale synes at have fremtiden for sig, og det er begge disse to hensyn, der skal tages højde for i en ny radiospredningslov på bedste vis.

Det er måske især spørgsmålet om det lokale, om decentraliseringen, som er særdeles spændende. Hele spørgsmålet om kabeltransmission indebærer en afgørende ny mulighed, som både kan bruges på fornuftig vis og åbner en så fristende mulighed for misbrug, så hr. Stæhr Johansen må se alle tænkelige visioner for, hvorledes man kan få en sæbeopera spillet i reklameøjemed for en billig penge til et beskedent publikum — omtrent med samme vægt, som når man i Islands radio reklamerer for, at der er billige sild i Akureyri.

Men tilbage er spørgsmålet om at udnytte disse muligheder, så de fremmer demokratiet og fremmer oplysningen, sådan som vi naturligvis altid har formuleret vores program, når vi drøftede radiospredningslov.

Jeg mener, der er grund til at bemærke sig de decentraliseringsforslag, der ligger i ministerens redegørelse, som noget væsentligt og også som en ny impuls i forbindelse med styrelsen af Danmarks radio. Jeg synes, det er en udmærket idé, hvis man forestiller sig lokale grupper af struktur som programudvalget, der følger udsendelserne og kan give ideer og kritik videre. Jeg har altid set det som en næsten håbløs opgave, hvad det officielle, nu konstituerede program-